

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/61/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1624010035
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Kačáni
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1624010035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Michala Kačániho, PhD. a sudcov JUDr. Zuzany Molnárovej a JUDr. Karola Kováča, v trestnej veci obžalovanej S. L., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c/, ods. 6 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 26.03.2024 sp. zn. 7T/7/2024, na verejnom zasadnutí konanom 27. júna 2024 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanej

S. L., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom P., prechodne bytom R. XC, P., toho času vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Bratislava od 21.08.2023,

u k l a d á

podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. l/, písm. n/, § 38 ods. 3 Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona sa obžalovaná pre výkon uloženého trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona sa obžalovanej ukladá trest prepadnutia vecí a to:

- mobilný telefón značky DOGEE, zelenej farby,
  - mobilný telefón značky XIAOMI IT Pro-dual SIM, čiernej farby, I.: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX,
  - mobilný telefón značky MAXCOM, čierno-striebornej farby,
- ktoré sú uložené na Okresnom súde Malacky, pod číslom 1/2024 trestného znaku.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 26.03.2024 sp. zn. 7T/7/2024 bola obžalovaná S. L. uznaná za vinnú pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo

prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. c/, ods. 6 písm. b/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j/ Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného času, avšak minimálne od mája roku 2023 až do 17.00 h dňa 21.08.2023, kedy bola zadržaná, si na rôznych doposiaľ nestotožnených miestach v Slovenskej republike neoprávnené bez povolenia opakovane zadovážovala za finančnú hotovosť od doposiaľ nestotožnených osôb omamné a psychotropné látky, najmä metamfetamín (pervitín), ktorý prechovávala pri sebe, ako aj v mieste svojho bydliska v meste P. i obci B., následne metamfetamín ďalej predávala po predchádzajúcom telefonickom dohovore, a to R. F. nar. XX.XX.XXXX, predala minimálne jedenkrát v období od júla 2023 do 21.08.2023 v B. dve dávky metamfetamínu za sumu 20,- eur, Q. B., nar. XX.XX.XXXX, predala v období od júla 2023 do 21.08.2023 minimálne päťkrát po 1 grame metamfetamínu za 50,- eur v B. a v P., L. U., nar. XX.XX.XXXX, predala metamfetamín v období od mája 2023 do 21.08.2023 minimálne jedenkrát týždenne minimálne 3 dávky za 20,- eur v B. a v P. alebo mu metamfetamín poskytla bezodplatne za odvoz, U. B., nar. XX.XX.XXXX, predala minimálne trikrát v období od mája 2023 do 21.08.2023 v B. metamfetamín za sumu 30,- eur, rovnako tak metamfetamín predávala aj ďalším doposiaľ nestotožneným osobám, rovnako tak bez oprávnenia prechovávala metamfetamín pri sebe na miestach, kde sa zdržiavala, ako aj v priestoroch hostinca na adrese B. č. XXX, a to od doposiaľ nezisteného času až do dňa 21.08.2023 približne do 17.05 h, kde pri vykonaní domovej prehliadky bolo zistené, že tu okrem iných vecí prechovávala aj plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce biely kryštalický materiál s hmotnosťou 146 mg s priemernou koncentráciou 49,30% hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktorý obsahoval 72 mg absolútneho metamfetamínu, plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce biely kryštalický materiál s hmotnosťou 9,557 g s priemernou koncentráciou 14,6 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktorý obsahoval 1.395 mg absolútneho metamfetamínu, plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce biely kryštalický materiál s hmotnosťou 23,854 g s priemernou koncentráciou 54,5 % hmotnostných metamfetamínu s prímiesou metylsulfonylmetánu (MSM), ktorý obsahoval 13,00 g absolútneho metamfetamínu, kde celkové množstvo metamfetamínu o hmotnosti 33.557 mg, ktoré bolo zaistené obžalovanej S. L., možno považovať podľa hmotnostného kritéria za minimálne 335 obvykle jednorazových dávok drogy s tým, že v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanej podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. l/, písm. n/, Trestného zákona, § 38 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/, ods. 4/ Trestného zákona bola obžalovaná na výkon trestu zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona bol obžalovanej uložený trest prepadnutia vecí a to:

- mobilný telefón značky DOGEE, zelenej farby,
  - mobilný telefón značky XIAOMI 1T Pro -dual SIM, čiernej farby, I.: XXXXXXXXXXXXXXXX, I.: XXXXXXXXXXXXXXXX,
  - mobilný telefón značky MAXCOM, čierno-striebornej farby,
- ktoré sú uložené na Okresnom súde Malacky, pod číslom 1/2024 trestného znaku.

Podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona bol obžalovanej uložený trest prepadnutia vecí, a to finančná hotovosť vo výške 465,- eur, uložená na účte Okresného súdu Malacky, ktorá je zapísaná v knihe pohľadávok D15 - 1/2024 a finančná hotovosť vo výške 900,- CZK, uložená na účte Okresného súdu Malacky, ktorá je zapísaná v knihe pohľadávok D15 - 2/2024.

Podľa § 60 ods. 5 Trestného zákona súd rozhodol, že vlastníkom prepadnutých vecí sa stáva štát.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanej uložený aj ochranný dohľad na dobu 1 rok.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podala obžalovaná ako osoba oprávnená podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku odvolanie, ktoré odôvodnila písomným podaním urobeným prostredníctvom svojej obhajkyne. Odvolanie smerovalo výlučne do výroku o treste.

Obžalovaná S. L. v dôvodoch svojho odvolania najskôr uviedla, že je daný zákonný dôvod na prerušenie trestného konania vychádzajúci z vyhlásenia zákona č. 40/2024 Z. z. a vyhlásenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28.02.2024, č. k. PL. ÚS 3/2024-112, ktorým bola v bode 2 okrem iného pozastavená účinnosť čl. I zákona z 08.02.2024, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony. Podľa obžalovanej z príslušných zákonných ustanovení upravujúcich prerušenie konania vyplýva, že podľa § 318 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd má zákonom uloženú povinnosť prerušiť trestné stíhanie, ak vyjde najavo okolnosť uvedená v ustanovení aj § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Táto povinnosť nie je daná na vôľu odvolacieho súdu, ale ide o obligatórnu zákonnú povinnosť. Preto pri posudzovaní, či má odvolací súd rozhodnúť o prerušení trestného stíhania, je rozhodujúce len to, či v zmysle § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku došlo k pozastaveniu účinnosti právneho predpisu alebo jeho časti a (kumulatívne) či právny predpis (jeho časť), účinnosť ktorého bola pozastavená, je rozhodujúci pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej. Uvedeným uznesením ústavného súdu nebola pozastavená účinnosť celého zákona č. 40/2024 Z. z., pretože okrem ustanovení uvedených v bode 2 uznesenia ústavného súdu, ostatné ustanovenia zákona č. 40/2024 Z. z. nadobudli účinnosť podľa znenia jeho článku XIX, teda 15., resp. 20.03.2024. Uznesením ústavného súdu tak bola pozastavená účinnosť len časti právneho predpisu, zákona č. 40/2024 Z. z. Na základe konkrétneho obsahu platnej právnej úpravy v čl. I zákona č. 40/2024 Z. z. konštatuje, že pri absencii uznesenia ústavného súdu, publikovaného pod č. 41/2024 Z. z., by podľa čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a aj podľa platného a účinného § 2 Trestného zákona, museli byť na prejednávany prípad aplikované aj ustanovenia čl. I zákona č. 40/2024 Z. z., pretože sú pre obžalovaného priaznivejšie už len z hľadiska novej úpravy výšky škody podľa § 125 ods. 1 Trestného zákona ako kvalifikačného znaku trestného činu. Uznesením ústavného súdu pozastavená účinnosť čl. I zákona č. 40/2024 Z. z. je na základe imperatívu čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej tak, ako to predpokladá ustanovenie § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Pozastavenie účinnosti právneho predpisu ústavným súdom nemôže mať účinky prejudikovania konečného rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej v tom zmysle, že návrhu na vyslovenie nesúladu právneho predpisu s ústavou bude iba vyhovené. Preto v dobe pozastavenej účinnosti platného zákona ústavným súdom trvá právna neistota v otázke, aký platný zákon (výsledok výkonu zákonodarnej právomoci) sa má aplikovať na dotknuté právne vzťahy. Z obsahu znenia ustanovenia § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku vyplýva, že možnosť stavu takejto právnej neistoty v budúcnosti si zákonodarcu zrejme predvídavo uvedomoval pri zakotvení úradnej povinnosti prerušiť trestné stíhanie v dobe pozastavenia účinnosti právneho predpisu ústavným súdom v prípade, že použitie takéhoto právneho predpisu je rozhodné pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej. Prerušiť toto trestné stíhanie preventívne predchádza riziku budúcej ústavnej sťažnosti obžalovanej pre porušenie jej základného práva podľa § 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky v dôsledku nerešpektovania imperatívu zákonodarcu prerušiť trestné stíhanie, ak by ústavný súd nevyhovel návrhu na vyslovenie nesúladu pre obžalovanú priaznivejších ustanovení čl. I zákona č. 40/2024 Z. z. s ústavou. Pokiaľ ide o samotný výrok o treste obžalovaná konštatovala, že v jej prípade je možné aplikovať aj ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona. V tejto súvislosti s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 To 2/2019 obžalovaná dala do pozornosti svoj zlý zdravotný stav. Podľa lekárskej správy ÚVV a ÚVTOS Bratislava MUDr. L. B. trpí viacerými ťažkými diagnózami, a to hypertenziou druhého stupňa, pichá si inzulín, má nefropatiu, jednu obličku má nefunkčnú a druhú má tiež v zlom stave, pričom jej hrozí dialýza. Poukázala tiež na to, že má takmer 61 rokov a v ústave na výkon trestu by tak mala byť do svojich 68 rokov. S najväčšou pravdepodobnosťou jej pritom mestský súd premenil podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov pod sp. zn. 0T/126/2022. Pri jej zdravotnom stave, zotrvanie tak dlhú dobu v ústave na výkon trestu odňatia slobody bude pre ňu likvidačné. Jej diagnózy sú závažné, je pri nich potrebné dodržiavať určitú životosprávu, zdravo sa stravovať, chodiť často na čerstvý vzduch a na prechádzky. Vo výkone trestu také možnosti nebude mať. Pred nástupom do výkonu väzby sa taktiež dlhodobo liečila u psychiatra. Ďalej uviedla, že vždy pracovala a zarábala si na živobytie a hoci bola v minulosti dvakrát odsúdená na dva 5 ročné tresty, tieto jej už boli zahladené. Posledný záznam v registri trestov sa týka odsúdenia na podmienený trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiacov so skúšobnou dobou 2 roky. Aj keď je pravdou, že sa dopustila obzvlášť závažného zločinu, od samotného počiatku trestného konania sa priznávala k páchanej trestnej činnosti a snažila sa napomáhať orgánom činným v trestnom konaní pri odhaľovaní inej trestnej činnosti. Jej syn

iniciatívne vyhladal vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva PZ Bratislava, aby bol nápomocný svojej matke pri odhaľovaní inej trestnej činnosti. Vo vyšetrovacom spise je však o tom zmienka len pri preštudovaní spisu. Súd prvého stupňa žiadala o to, aby si vyžiadal správu o tom, ako obžalovaná napomáhala pri odhaľovaní trestnej činnosti, uvádzala taktiež mená osôb, ktoré mali byť aj obvinené, avšak napriek tomu si súd uvedené informácie do spisu nevyžiadal. V súvislosti s určovaním výmery trestu sa obžalovaná odvolávala aj na nález Ústavného súdu SR pod sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Vzhľadom na uvedené by súd mal aplikovať ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložiť jej trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Obžalovaná sa taktiež nestotožňovala s trestom prepadnutia zaistenej finančnej hotovosti v sume 465,- eur a finančnej hotovosti vo výške 900,- CZK, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke. V tomto smere poukázala na to, že robila v pohostinstve, kde predávala hosťom nápoje, občerstvenie a títo tu hrávali aj na automatoch. Nebol to preto príjem z trestnej činnosti, ako sa uvádza v rozhodnutí súdu, ale z riadnej podnikateľskej činnosti. Toto rozhodnutie súdu nebolo ničím podložené. Na tomto základe obžalovaná navrhovala, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý výrok v časti výroku o treste a uložil jej podľa § 172 ods. 6 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, písm. n/, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c / Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Zároveň navrhovala, aby jej odvolací súd vydal finančnú hotovosť v sume 465,- eur a finančnú hotovosť vo výške 900,- CZK, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke, nakoľko nebolo preukázané, že pochádzajú z trestnej činnosti.

K odvolaniu obžalovanej sa vyjadril prokurátor písomným podaním dourčeným okresnému súdu dňa 06.05.2024, v ktorom uviedol, že podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia bolo riadne vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní, pričom jeho výrok o vine považuje za súčasnej dôkaznej situácie za súladný so zákonom a spravodlivý. Vo vzťahu k požiadavke na prerušenie trestného konania z dôvodu pozastavenia účinnosti novely Trestného zákona uznesením Ústavného súdu SR z 28.02.2024, č. k. PL: ÚS 3/2024-12, prokurátor uviedol, že aktuálny právny stav je taký, že sú účinné všetky ustanovenia Trestného zákona, podľa ktorých prvostupňový súd mal a mohol rozhodnúť o podanej obžalobe. Napokon aj výrok o treste považoval prokurátor za zákonný a spravodlivý, pričom mal za to, že u obžalovanej by neboli splnené zákonné podmienky na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Za skutočnosti odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona nemožno považovať samotnú existenciu nepriaznivého zdravotného stavu obžalovanej a jej vek. Zdravotný stav obžalovanej bol pritom nepriaznivý dlhodobo aj pred spáchaním žalovaného skutku a ani nepriaznivý zdravotný stav obžalovanej či vek jej nezabránil, aby sa zdržala protiprávneho konania. Navyše k priznaniu obžalovanej v prípravnom konaní došlo až pod ťarchou vykonaných dôkazov, nakoľko pri svojom prvom výsluchu v procesnom postavení obvinenej odmietla vypovedať a následne sa priznala len k už preukázaným skutkovým okolnostiam. Obžalovaná sa dopustila drogovej trestnej činnosti opakovane a skutočnosť, že predchádzajúce dve odsúdenia sú zahladené, neznamená, že sa skutkov nedopustila. K zahladeniu oboch predchádzajúcich odsúdení za drogovú trestnú činnosť pritom došlo krátko pred tým, ako jej bolo vznesené obvinenie za skutok, ktorý je predmetom tohto trestného konania.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obžalovaná S. L., jej obhajkyňa a prokurátorka krajskej prokuratúry. Na tomto verejnom zasadnutí odvolací súd podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku s použitím § 295 ods. 2 a § 269 Trestného poriadku doplnil dokazovanie a čítaním oboznámil listinné dôkazy, konkrétne lekárske správy z 29.04.2024 a z 25.03.2024, správu vyšetrovateľa PZ, PPZ, NAKA zo 16.05.2024 a spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Tpo/1001/2024.

Prokurátorka na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom navrhovala odvolanie obžalovanej podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Obhajkyňa obžalovanej na verejnom zasadnutí najskôr poukázala na uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/18/2024 zo 07.05.2024, a to v súvislosti s právnym názorom ohľadne prerušenia trestného stíhania po už oznámenom náleze ústavného súdu a následne dodala, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomne podaného odvolania a dôvodov v ňom uvedených, na základe čoho navrhovala, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanej uložil maximálne znížený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov. Takéto mimoriadne zníženie je podľa obhajkyne odôvodnené jednak zlým zdravotným stavom obžalovanej a jednak tým, že obžalovaná výrazne napomáhala usvedčeniu organizovanej skupiny páchatel'ov drogovej trestnej činnosti.

Obžalovaná S. L. na verejnom zasadnutí sa pripojila ku konečnému návrhu svojej obhajkyne a žiadala, aby odvolací súd zohľadnil jej vek a všetky diagnózy ohľadne ochorení, ktorými trpí a na ktoré sa lieči. Svojho konania skutočne veľmi ľutuje a aj s ohľadom na tieto skutočnosti sa rozhodla spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Trestného poriadku) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Trestného poriadku) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku a preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Zistil pritom, že odvolanie obžalovanej je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu, determinovaného vyššie uvedeným ustanovením, bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

V nadväznosti na vyššie uvedené zistenia, ako aj vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovanej iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, ako ani výrok o ochrannom opatrení.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaná S. L. na hlavnom pojednávaní konanom 26.03.2024 urobila vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku, t. j. že je vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a následne okresný súd prijal toto vyhlásenie obžalovanej. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovanú poučil o jej právach, ako aj o práve urobiť niektoré z vyhlásení podľa § 257 ods. 1 písm. a/ až c/ Trestného poriadku a o následkoch spojených s vyhlásením viny. Súd prvého stupňa obžalovanej položil podľa § 257 ods. 5 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Trestného poriadku otázky, na ktoré obžalovaná odpovedala kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku uznesením, že vyhlásenie obžalovanej prijíma a že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovanej a jeho prijatím v zmysle § 257 Trestného poriadku, odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovanej, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že výrokom o treste odňatia slobody boli napadnutým rozsudkom porušené ustanovenia Trestného zákona v neprospech obžalovanej, pričom súdom prvého stupňa uložený trest obžalovanej S. L. nemožno považovať ani za primeraný, zohľadňujúci predovšetkým pomery obžalovanej. V posudzovanej veci tak boli založené apelačné dôvody na zrušenie prvostupňového rozsudku vo výroku o treste podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného poriadku.

V súvislosti s ukladaním trestov je potrebné predovšetkým zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Trestného zákona, ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukládanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Trestného zákona o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných

odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadrí morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť a najmä zákonnosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať. To sa nepochybne vzťahuje aj na posudzovanie splnenia podmienok pre mimoriadne zníženie trestu podľa ustanovenia § 39 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o ustálenie pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, súd prvého stupňa správne zistil u obžalovanej dve poľahčujúce okolnosti spočívajúce v priznaní a úprimnom oľutovaní trestného činu (§ 36 písm. l/ Trestného zákona) a v napomáhaní orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní trestnej činnosti (§ 36 písm. n/ Trestného zákona), a súčasne nezistil existenciu žiadnej z priťažujúcich okolností upravených v § 37 Trestného zákona. Za situácie, keď prevažoval pomer poľahčujúcich okolností, okresný súd tiež správne aplikoval ustanovenie § 38 ods. 3 Trestného zákona a hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby znížil o jednu tretinu. Na základe spôsobu výpočtu upraveného v § 38 ods. 8 Trestného zákona tak výsledná trestná sadzba predstavovala rozpätie 10 rokov až 13 rokov a 4 mesiace.

Odvolačný súd pri plnení si svojej prieskumnej povinnosti však zistil, že súd prvého stupňa postupoval nesprávne, ak pre účely mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody u obžalovanej S. L. aplikoval ustanovenie 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona (na základe vyhlásenia viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku), a nie ustanovenie § 39 ods. 1 Trestného zákona, hoci pre postup podľa druhého z uvedených ustanovení boli splnené zákonné podmienky. V zmysle tohto ustanovenia je mimoriadne zníženie trestu (t. j. uloženie trestu pod dolnú hranicu trestu ustanoveného Trestným zákonom) prípustné len vtedy, ak vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má súd za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania. Uvedené ustanovenie teda predpokladá zistenie existencie takých okolností prípadu alebo pomerov páchatel'a, ktoré majú mimoriadnu (výnimočnú) povahu, výrazne (teda nie len v určitej menej významnej miere) sa vymykajú iným bežne alebo aj osobitne sa vyskytujúcim okolnostiam prípadu alebo pomerom páchatel'a, pričom práve pre takúto ich mimoriadnu povahu by bolo použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby pre páchatel'a neprimerane prísne. Ide zásadne o iné zákonom ustanovené podmienky odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu, než aké sú upravené v niektorom z ustanovení § 39 ods. 2 Trestného zákona, ktoré predstavujú osobitné prípady, za ktorých je možné pristúpiť k použitiu tohto zmierňujúceho ustanovenia v súvislosti s určovaním výmery trestu. V tejto súvislosti sa žiada doplniť, že ak sú súčasne splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody jednak podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona (aj per analogiam) a jednak podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, je potrebné aplikovať druhé z uvedených zákonných ustanovení, keďže obmedzenia pre mimoriadne zníženie trestu sú v tomto prípade pre páchatel'a priaznivejšie. Takýto záver vyplýva aj z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 08.03.2022, sp. zn. 2 To 11/2021, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2022 pod č. 66).

Vzhľadom na vyhlásenie obžalovanej podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku bolo možné u obžalovanej uplatniť dôvod pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa ustanovenia § 39 ods. písm. d/, ods. 4 Trestného poriadku, ktorého analogické použitie v zmysle stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016, publikovaného v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2017 pod č. 44, v takýchto prípadoch prichádzalo do úvahy.

V posudzovanom prípade však z vykonaných dôkazov možno vyvodiť aj splnenie podmienok pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Pod okolnosťami prípadu v zmysle uvedeného ustanovenia Trestného zákona je potrebné rozumieť všetky také skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú. V súhrne povedané, pôjde o existenciu takých pre páchatel'a priaznivých okolností, ktoré majú podstatný vplyv na spáchanie trestného činu a ktoré majú objektívny súvis s

konkrétnym trestným činom. Tieto skutkové okolnosti teda významnou mierou pôsobia na charakter trestnej činnosti konkrétneho páchatela.

Za pomery páchatela odôvodňujúce postup podľa zmieneného ustanovenia možno aj v zmysle judikatúry považovať predovšetkým vážnu chorobu páchatela, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatela od jeho zárobku (R 35/1963), ale aj stav zníženej príčetnosti páchatela, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatela o väčší počet osôb na neho odkázaných a pod. V tejto súvislosti si je potrebné uvedomiť, že pôjde teda o také okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatela ako objekt trestu, a tiež okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatelov rôzne citeľný. Z hľadiska ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia.

V danej veci nepochybne neboli zistené žiadne také okolnosti prípadu, ktoré by sa významne vymykali iným bežne sa vyskytujúcim okolnostiam pri páchaní takej trestnej činnosti, akej sa dopustila obžalovaná. To však už neplatí pri posudzovaní pomerov obžalovanej ako páchatelky stíhaného obzvlášť závažného zločinu, keďže v jej prípade možno ochorenia, ktorými trpí a na ktoré sa lieči, považovať za tak závažné, že ich treba podradiť pod mimoriadne pomery, ktoré u obžalovanej odôvodňujú použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Ako totiž vyplýva z doložených lekárskejších správ, obžalovaná sa lieči na polyneuropatiu dolných končatín ťažkého stupňa a bola jej okrem iného diagnostikovaná Diabetická nefropatia G3A3 (ochorenie obličiek spôsobené cukrovkou) - zmenšená hypofunkčná ľavá oblička (ľavá oblička je nefunkčná), pričom ide o ťažké poškodenie obličiek 3 stupňa, (pri ktorom sa v 4. stupni vyžaduje dialýza). Tieto zistenia nepochybne predstavujú okolnosti, ktoré významne pôsobia na obžalovanú (ako páchatelku trestného činu) a majú dlhotrvajúci charakter. Odhliadnuc od iných stanovených diagnóz možno konštatovať, že u obžalovanej ide o tak závažné ochorenie životne dôležitého orgánu, ktoré možno subsumovať pod mimoriadne pomery odôvodňujúce použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona. Z tohto hľadiska tak možno vysloviť, že závažnosť zmieneného ochorenia odôvodňuje záver, že obžalovaná by trest odňatia slobody v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. pri aplikácii § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona per analogiam, nepochybne pociťovala výrazne citeľnejšie, než by tomu bolo u iných páchatelov rovnakej alebo obdobnej trestnej činnosti s uvedenou trestnou sadzbou, keďže by nezohľadňoval jej výrazne zhoršené pomery vychádzajúce z jej zlého zdravotného stavu, ktoré sa bežne u páchatelov danej trestnej činnosti nevyskytujú. Na tento záver nemá dopad ani ten fakt, že obžalovaná sa stíhanej trestnej činnosti dopustila počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, keďže táto skutočnosť nemení nič na reálne zlom zdravotnom stave obžalovanej S. L..

Nie je pritom podstatné, či obžalovaná takýmto ochorením trpela aj počas obdobia, po ktoré sa dopúšťala trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaná, nakoľko súd je povinný vychádzať z takých pomerov páchatela, ktoré existujú v čase rozhodovania o treste. Aj pri iných okolnostiach významných pre posúdenie pomerov páchatela, akými sú napríklad závislosť mnohopočetnej rodiny od jeho zárobku, vyživovacia povinnosť a starostlivosť páchatela o väčší počet maloletých detí (osôb) na neho odkázaných, by vo väčšine prípadov išlo o situácie, kedy takýto stav určujúci pomery páchatela, existoval aj v čase páchania trestnej činnosti. Práve požiadavka na dôslednú individualizáciu ukladaného trestu čo do jeho druhu a výmery vyžaduje, aby sa z hľadiska účelu trestu a všetkých do úvahy prichádzajúcich zásad na ukládanie trestu, posudzovali pomery páchatela (vystupujúceho v procesnom postavení obžalovanej osoby) podľa stavu, aký tu je v čase, kedy súd o druhu a výmere trestu rozhoduje.

S poukazom na vyššie rozvedené skutočnosti tak podľa väčšinového názoru senátu odvolacieho súdu možno v prípade obžalovanej konštatovať, že v dôsledku existencie mimoriadnych pomerov obžalovanej by bolo pre ňu použitie ustanovenej trestnej sadzby skutočne neprímerane prísne a na ochranu spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Krajský súd preto použitie § 39 ods. 1 Trestného zákona považoval za plne opodstatnené a za adekvátne považoval uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov, ktorá zodpovedá maximálnemu využitiu mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu v zmysle obmedzenia ustanoveného v § 39 ods. 3 písm. c/ Trestného zákona.

Hoci obžalovaná S. L. už bola v minulosti dvakrát odsúdená pre obdobnú trestnú činnosť, je potrebné zdôrazniť, že tieto odsúdenia sa vzťahujú na obdobie rokov 2004 a 2005 a uplatňuje sa u nich fikcia neodsúdenia. Jediné ďalšie odsúdenie vychádza z trestného rozkazu Okresného súdu Bratislava IV z 19.12.2022 sp. zn. OT/126/2022 pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 2 roky. Aj napriek týmto skutočnostiam krajský súd zastáva názor, že postoj obžalovanej k spáchanej trestnej činnosti, ako aj jej snaha o napomáhanie pri objasňovaní ďalšej trestnej činnosti, v spojení s jej vyššie rozvedeným zdravotným stavom určujúcim jej pomery, umožňuje vysloviť, že uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov povedie k dosiahnutiu jeho účelu, pričom reflektuje osobu obžalovanej a jej pomery a súčasne poskytuje dostatočnú ochranu spoločnosti pred páchaním rovnakej alebo obdobnej trestnej činnosti. V posudzovanom prípade tak možno uzavrieť, že vzhľadom na zdravotný stav obžalovanej pri zohľadnení aj jej veku, je takto uložený trest tiež dostatočným represívnym pôsobením na osobu obžalovanej, pri súčasnom zohľadňovaní výchovnej, preventívnej a ochrannej funkcie trestu.

V zhode s názorom prvostupňového súdu aj odvolací súd má za to, že i napriek tomu, že obžalovaná bola uznaná za vinnú z obzvlášť závažného zločinu, jej náprava bude lepšie zaručená v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, do ktorého ju preto zaradil v súlade s § 48 ods. 4 Trestného zákona. Odvolací súd by pritom ani inak postupovať nemohol, keďže odvolanie podala len obžalovaná a z tohto dôvodu by v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku nebolo možné zmeniť rozhodnutie v jej neprospech.

Napokon krajský súd sa stotožnil aj s argumentáciou odvolateľky týkajúcej sa trestu prepadnutia vecí, ktorý súd prvého stupňa uložil podľa § 60 ods. 1 písm. c/ Trestného zákona vo vzťahu k finančným prostriedkom v sume 465,- eur a 900,- CZK. Zo žiadneho vykonaného dôkazu totiž nemožno ustáliť, že by tieto finančné prostriedky boli skutočne výnosom z trestnej činnosti. Takýto záver rozhodne nemožno urobiť len na základe povahy vecí, ich vlastností a účelu použitia, ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku rozviedol okresný súd. Vo vzťahu k uvedeným finančným prostriedkom bol v podstate vykonaný len dôkaz prečítaním zápisnice o vykonaní domovej prehliadky v nehnuteľnosti označenej ako hostinec v katastrálnom území B., obec B., okres P., zapísanej na liste vlastníctva číslo 516, pod súpisným číslom 162. Z jej obsahu vyplýva, že tieto finančné prostriedky tvorili obsah peňaženky, ktorá bola zaistená na stolíku pri barovom pulte. Pri neexistencii akýchkoľvek iných dôkazov tak iba na základe takto zistených skutočností nemožno jednoznačne vysloviť záver, že by zaistené finančné prostriedky predstavovali výnos z trestnej činnosti, prípadne že by boli použité alebo určené na spáchanie trestného činu, a teda že nepochádzajú z iného a legálneho zdroja napríklad aj takého, aký v odôvodnení svojho odvolania uviedla obžalovaná. Ide tak výlučne o ničím konkrétnym nepodloženú domnienku bez opory vo vykonanom dokazovaní, pričom na takejto domnienke nemožno založiť záver o splnení podmienok pre uloženie trestu prepadnutia vecí podľa niektorého z ustanovení § 60 ods. 1 Trestného zákona.

Na základe uvedeného preto odvolací súd pristúpil k náprave aj tejto časti výroku o treste napadnutého rozsudku a obžalovanej trest prepadnutia zmienených vecí neuložil pre nesplnenie zákonných podmienok.

Naopak, čo sa týka mobilných telefónov špecifikovaných vo výroku tohto rozsudku o treste prepadnutia vecí, sú podmienky na uloženie trestu prepadnutia vecí podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona splnené, keďže tieto boli použité na spáchanie trestného činu. Preto krajský súd ohľadne týchto vecí rozhodol rovnako, ako to urobil už prvostupňový súd v napadnutom rozsudku.

Záverom krajský súd k námietke obžalovanej, v zmysle ktorej súd prvého stupňa nezisťoval skutočnosti nasvedčujúce jej napomáhaniu orgánom činným v trestnom konaní pri objasňovaní inej trestnej činnosti, dodáva, že prvostupňový súd vo výroku napadnutého rozsudku túto skutočnosť zohľadnil a obžalovanej pričítal aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona, v dôsledku čoho možno túto argumentáciu odvolateľky považovať za bezpredmetnú.

Pokiaľ ide o dôvod na prerušenie trestného stíhania podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku krajský súd sa prikláňa k tomu právnomu názoru, podľa ktorého sa uvedené ustanovenie Trestného poriadku týka iba prípadov, v ktorých ústavný súd pozastavil účinnosť už účinného právneho predpisu

alebo jeho časti, k čomu v danom prípade nedošlo. Tento záver nepochybne vyplýva z toho, že musí ísť o pozastavenie právneho predpisu alebo jeho časti, ktorého „použitie“ je rozhodujúce pre konanie alebo rozhodnutie vo veci samej, t. j. musí ísť o takú právnu normu, ktorá je už na právne vzťahy aplikovateľná, nakoľko len účinná právna norma môže byť orgánmi činnými v trestnom konaní, či súdmi aplikovaná. Slovo „použitie“ uvedené v ustanovení § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku sa teda vzťahuje k aplikácii právnej normy v praxi, ktorá je možná len vtedy, ak ide o právnu normu účinnú. Pokiaľ ešte konkrétna právna norma účinná nie je, nakoľko ešte neubehla legisvakačná lehota, respektíve jej účinnosť nenastane v dôsledku rozhodnutia ústavného súdu o pozastavení účinnosti právneho predpisu alebo jeho časti, potom nejde o právnu normu, ktorá by bola v praxi použiteľná (ktorá by mohla byť použitá na úpravu právnych vzťahov) a teda ani nemožno uvažovať v tej rovine, že ide o právnu normu, ktorej použitie by mohlo byť rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej. Orgány aplikácie práva musia postupovať podľa tej právnej normy, ktorá je účinná v čase ich rozhodovania a nemôžu brať do úvahy právnu normu, ktorá nebola a ani nie je účinná a je bez významu, z akých dôvodov ešte účinná nie je. Obsah právnej normy sa pre orgány aplikácie práva mení až vtedy, ak nová právna norma vstúpi do účinnosti, nakoľko až vtedy účinne mení obsah doterajšej právnej normy a musí byť použitá na právne vzťahy. Novela Trestného zákona v dôsledku uznesenia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 3/2024 zo dňa 28.02.2024 doposiaľ (do momentu rozhodovania odvolacieho súdu) nenadobudla účinnosť, nakoľko jej účinnosť bola týmto uznesením pozastavená a preto nie je aplikovateľná (použiteľná) na žiadne trestné veci. Jej ustanovenia teda nie sú nateraz rozhodujúce pre rozhodnutie vo veci samej v žiadnej trestnej veci a preto v tejto situácii nie je ani možné aplikovať ustanovenie o prerušení trestného stíhania podľa § 228 ods. 2 písm. e/ Trestného poriadku. Uvedené ustanovenie reaguje na prípady, kedy Ústavný súd SR pozastaví účinnosť platného a súčasne aj účinného zákonného ustanovenia, ktorého použitie je rozhodujúce pre rozhodnutie v merite veci, keďže v takom prípade nie je účinné žiadne ustanovenie, podľa ktorého by mal súd inak rozhodnúť. V posudzovanom prípade o takúto situáciu nejde, keďže odvolací súd takéto účinné zákonné ustanovenie má k dispozícii a preto mu nič nebráni v tom, aby vo veci konal a rozhodol (bližšie pozri napr. článok JUDr. U. F. publikovaného na [https:// www.pravnelisty.sk/clanky/ a1381](https://www.pravnelisty.sk/clanky/a1381) <<http://www.pravnelisty.sk/clanky/%20a1381>> -skutocne-musia-byt-trestne-stihania-po-rozhodnuti-ustavneho-sudu-o-pozastaveni-ucinnosti-novely-trestneho-zakona-prerusene).

S poukazom na vyššie rozvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave na podklade odvolania obžalovanej rozhodol tak, že z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Trestného zákona napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a sám o veci rozhodol spôsobom vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku mal (aj na základe doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí) dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.